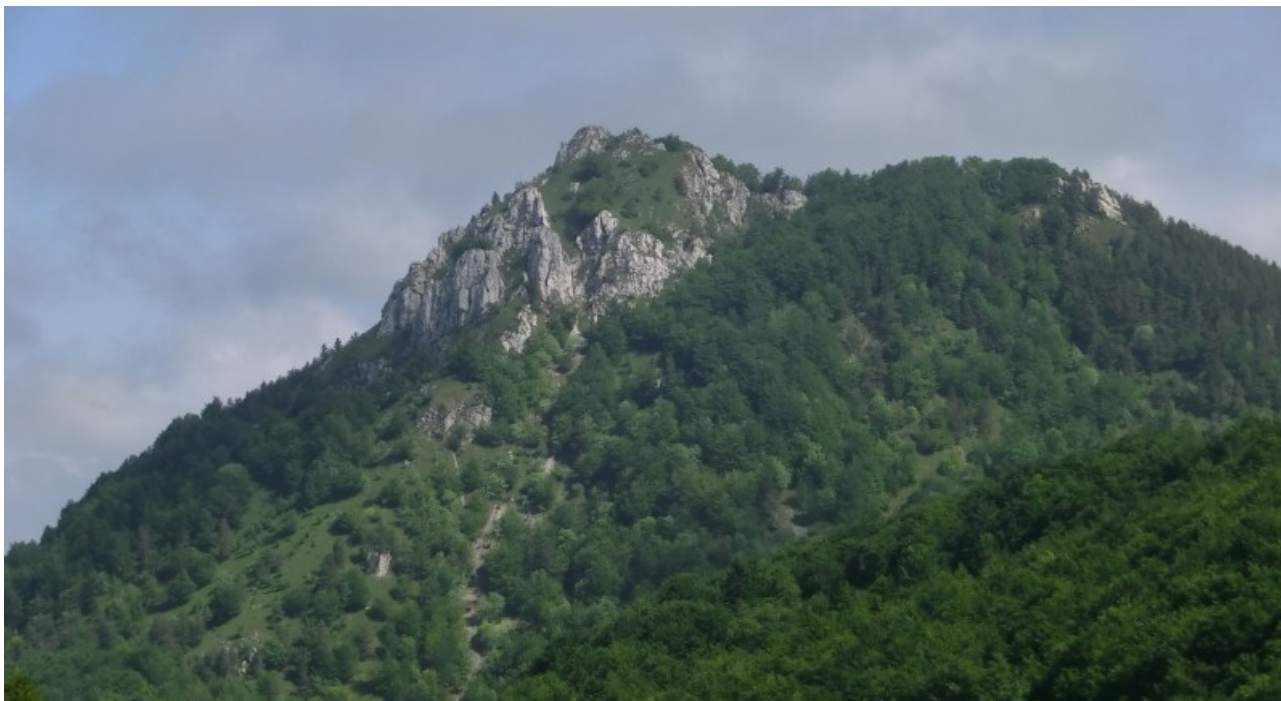

Strážovské vrchy – 25.máj 2015, ne.

Keďže kvôli mojim sporadickým cestám na Slovensko a Mišovým pracovným povinnostiam sa nám počas jari nepodarilo zraziť a vyraziť do hôr, prvú spoločnú túru podnikáme až koncom mája. Ako obvykle máme namierené do okolitých hôr, tentoraz na Vápeč v Strážovských vrchoch.

Vápeč (956 m.n.m.) pri pohľade od z juhu, od sedla Homôlka.

Tentoraz sa mi ráno nechce vstávať príliš zavčas, stretnutie s Michalom v Lužiankach si teda dávame až okolo siedmej. Cesta cez Nitrianske Rudno do východiska túry, na sedlo Homôlka (765 m.n.m.), to nejakú chvíľu trvá, na mieste sme okolo štvrté na desať. Prezúvam topánky, zapínam GPS a vyrážame.

Pred sebou máme nádherný slnečný deň, už zrána je pomerne teplo. Za hlavnou cestou križujúcou na trase z Ponitria na Považie členitý terén v okolí masívu Vápča, míňame akúsi turistickú ubytovňu a skupinu detí na školskom výlete, nato krížom cez lúky kráčame k prvému výraznému stúpaniu. Vyštverať sa na strmý zalesnený hrebeň dalo riadnu námahu. Z hrebeňa máme tu a tam výhľad na okolie – mohutné údolie tiahnuce sa k Trenčianskym Tepliciam či naprotivný masív Hoľazneho, a konečne – Vápeč, ktorého špicatý skalnatý vrchol vzbudzuje pri pohľade zdola naozaj rešpekt.

Panoramatický výhľad z Vápča. Pohľad na sever.

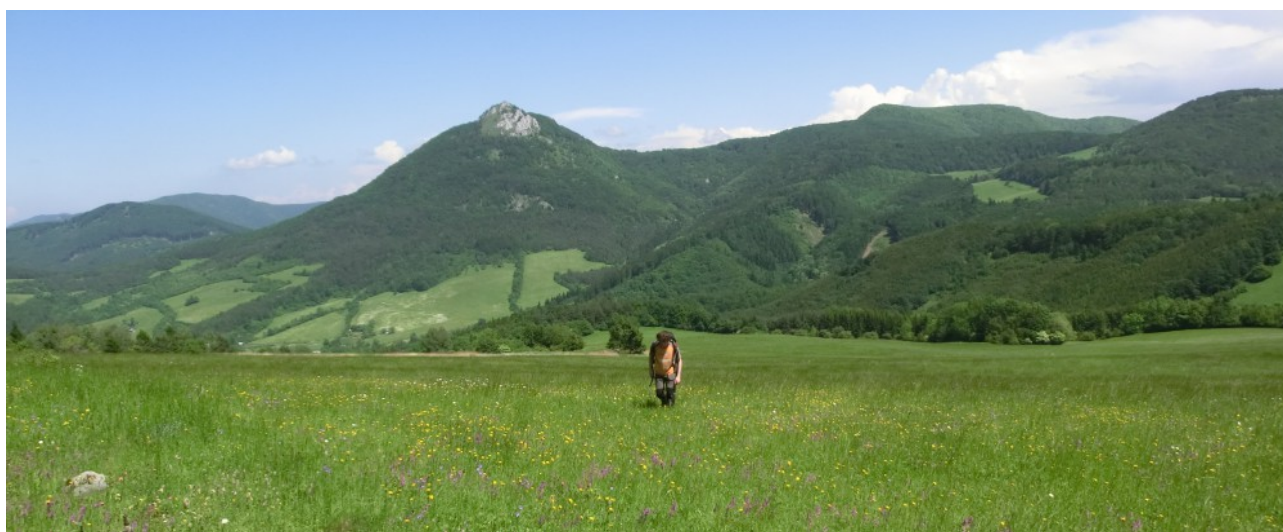
Po zostupe z hrebeňa stretávame staršieho turistu smerujúceho taktiež na Vápeč, s ktorým

kráčame kus cesty po lúčnatom sedle. Nato si v okolí rázcestia Pod Vápčom dávame krátku pauzu a zahajujeme výšľap, ktorý mám v prudkom kopci trvá asi trištvrt hodinu. Opäť pauzujeme na nižšom z dvoch vrcholov, no veľkú poludňajšiu prestávku si dávame až po príchode na vrchol Vápča (956 m.n.m., 11:20 hod.). Ten je budovaný belavým vápencovým bralom, z ktorého sa čnie kovový kríž. To, prečo je výstup na tento vrchol taký populárny, je jasné – nádherný kruhový výhľad. Obzvlášť za tak krásneho dňa. Na temene vrchu sa už pár ľudí vyhrieva v lúčoch jarného slnka, ďalší prichádzajú. S jedným z turistov, očividne mladším od nás, sme prehodili pár slov; keďže to tu ako miestny poznal, poradil nám nejaké skratky.

Na vrchole Vápča – Mišo a Roland.

Z vrcholu sa vraciame na sedlo Palúch (925 m.n.m.), odkiaľ zostupujeme po modrej trase do Hornej Poruby. Chodník sa kľukatí popod vápencové bralo Vápča, ďalej schádza lesom. V závere, tesne pred vstupom do obce, je klesanie pomerne prudké. V Hornej Porube si dávame pauzu pri potravinách, o tomto čase už zatvorených. Nahliadame do mapy a vyberáme optimálnu trasu návratu. Pôvodný plán bol pokračovať popod Hoľazne, a zostupom a následným výšľapom sa vrátiť cez Dolnú Porubu, ležiacu v susednom údolí. Najrýchlejšie by bolo vrátiť sa na Homôlku pozdĺž hlavnej cesty, čo by však pri danej premávke nebolo najpríjemnejšie. Existuje však ešte jedna varianta s Dolnou Porubou, a tú zrejme využijeme.

Naprieč lúkami z Dolnej Poruby k Hoľaznemu. V pozadí bralnatý vrchol Vápča.

Na hornom konci dediny sa napájame na červenú trasu, pokračujúcu miernym svahom k úpätiu masívu Hoľazne. Prekračujeme hlavnú cestu, osviežujeme sa pri prameni na krovinatej medzi, a nato kráčame na okraj lúk. Predtým než sa opäť vnárame do lesa, máme výhľad na Vápeč i na Homôlku.

Krátku prestávku na obnovenie síl si dávame v akomsi „loveckom klube“ (maringotka s prístreškom a pár pivných lavíc). S Mišom to na akúkoľvek dlhšiu variantu nevyzerá, takže hneď ako to bude možné, zbehneme do Dolnej Poruby. Kus ešte kráčame chodníkom traverzujúcim Hoľazne (avšak mimo značenej trasy, ktorú strácame), nato sa stáčame do bezmennej doliny, kde sa už voľnejším krokom po lesnej ceste presúvame do Dolnej Poruby (420 m.n.m.). Chlapíka pri jednom z prvých domov som sa okrem iného opýtal, kde je najbližšia autobusová zastávka – napadlo ma totiž posadiť Miša na autobus, vrátiť sa po auto a potom ho vyzdvihnúť niekde „dole“. Máme šťastie, na konečnú prácu dorazil nejaký spoj, ktorý bude vzápätí pokračovať na Trenčín. S Mišom sa okolo tretej (aspoň načas) rozchádzam, pričom bez okolov stúpaním naberám z Dolnej Poruby smer Homôlka.

Tempo mám dosť svižné, čo pri pomerne prudkom stúpaní dáva riadne zabrať. Tu a tam musím zastaviť a poriadne si prevetrať pľúca. Hodný kus kráčam poľnou cestou, v otvorenom teréne sa mi ponúkajú výhľady na Vápeč i rozložitý, no nevysoký masív Hoľazneho. Miestni nespevnenú cestu na Homôlku, zdá sa, hojne využívajú, predbieha ma niekoľko motoriek a terénne auto. V závere sa vnáram do lesa, z ktorého už za šumu premávky na hlavnej ceste vylietam na sedle Homôlka. Túru končím o štvrtej. Treba povedať, že hore to od rána ožilo, hromada áut, celkom dosť ľudí – zrejme vďaka blízkemu motorestu.

Po osviežení sa, prezutí do „šoférskej“ obuvi a telefonáte Mišovi vyrážam smerom na Považie. Na tiahlom klesaní okolo Hornej Poruby prakticky nepridávam plyn, z kopca to ide samo. Mišo už dorazil do Trenčianskej Teplej, kde by ma mal čakať na autobusovej zastávke. Kvôli menšiemu faux-pas, kedy som kvôli svojej nepozornosti zháňal Miša v inom meste (tuším to bola Dubnica), prichádzam s drobným meškaním. Keďže ma zmáha dosť silný smäd, v rýchllosti sa ešte zastavujem v potravinách. Potom už iba dočerpanie paliva a hor sa domov.

Účastníci – Michal Lauko, Roland Nádaskay

Počasie – jasno, slnečno, mierne veterno, tepl. 22-25°C

© *Text: Roland Nádaskay, Foto: Roland Nádaskay*

www.thk.sk, 2015